

Sygn. akt XI W 3842/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Krajewska

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 31 sierpnia 2015 roku i 5 października 2015 roku w W.

sprawy **P. G.**

syna W. i Z. z domu G.

urodzonego dnia (...) w L.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 29 listopada 2014 r. ok. godziny 11:00 na ul. (...) v/v nr (...)w W. kierując pojazdem marki A. o numerze rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, z tabliczką T-24,

to jest o wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

II. w miejscu i czasie jak w pkt 1 dokonał postoju na drodze dla rowerów

to jest o wykroczenie z art. 97 kw,

orzeka

I. obwinionego **P. G.** uznaje za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2014 r. ok. godziny 11:00 na ul. (...) v/v nr (...)w W. kierując pojazdem marki A. o numerze rej. (...) dokonał postoju na drodze dla rowerów oraz nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24, co stanowi wykroczenie z art. 92 § 1 kw i art. 97 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw i art. 97 kw skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3842/15

UZASADNIENIE

P. G. został obwiniony o to, że 1) w dniu 29 listopada 2014 r. ok. godziny 11:00 na ul. (...) v/v nr (...)w W. kierując pojazdem marki A. o numerze rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, z tabliczką T-24, to jest o wykroczenie z art. 92 § 1 kw oraz o to, że 2) w miejscu i czasie jak w pkt 1 dokonał postoju na drodze dla rowerów, to jest o wykroczenie z art. 97 kw.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2014 roku ok. godz. 11:00 P. G. przyjechał na ul. (...) v/v numeru (...)w W., pojazdem marki A. o numerze rejestracyjnym (...). P. G. zatrzymał pojazd na drodze rowerowej, zastawiając ją w taki sposób, iż nie był możliwy przejazd po niej rowerów zgodnie z jej przeznaczeniem. Samochód ten został jednocześnie ustawiony w strefie znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”.

Po chwili do kierowcy A. podszedł pełniący w tym rejonie służbę S. Miejski P. J., informując znajdującego się wewnątrz pojazdu kierowcę o popełnionych wykroczeniach z art. 92 § 1 kw oraz 97 kw. Strażnik wydał również polecenie kierującemu, aby odjechał. Wówczas P. G. oświadczył, iż czeka na dziewczynę i w związku z tym nie odjedzie. Strażnik wobec zachowania kierowcy nałożył na niego mandat karny kredytowany w wysokości 100 złotych i poinformował go o prawie do odmowy przyjęcia mandatu i związanym z tym skierowaniu sprawy do rozpoznania przez sąd. P. G. odmówił przyjęcia mandatu. Pełniący służbę razem z P. J. E. P. sporządziła dokumentację fotograficzną.

Obwiniony ma 29 lat, pracuje w firmie informatycznej. Odmówił podania danych dotyczących jego dochodów, stanu rodzinnego oraz majątkowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka P. J. (k. 40-41, 4v) oraz dokumentację w postaci: zdjęć (k. 8) notatki urzędowej (k. 5-6), planu organizacji ruchu z ZDM w W. (k. 32-33).

Obwiniony w sprzeciwie od wyroku nakazowego wyjaśniał, iż 29 listopada 2014 r. zaparkował przy ul. (...), aby odebrać materiały z budynku Politechniki (...). Twierdził, iż wymagało to od niego wjazdu na Plac (...), znajdujący się przy głównym gmachu, a na miejsce to dostać można się jedynie wówczas, gdy ochrona budynku zdejmie łańcuch zabezpieczający. Obwiniony podnosił, iż zatrzymał pojazd w miejscu, gdzie była podejmowana wobec niego interwencja, lecz silnik pozostawił włączony, aby w razie długiego oczekiwania lub stwierdzenia, że blokuje ruch odjechać sprawnie w inne miejsce. P. G. twierdził, iż jego stanowisko zostało zignorowane przez podejmujących interwencję strażników. Zdaniem obwinionego mógł on złamać zakaz zatrzymywania się oraz zatrzymać auto na drodze rowerowej, gdyż wjazd na plac przed gmachem Politechniki (...) przecina wspomnianą drogę rowerową. Argumentował dalej, iż organizacja ruchu na przedmiotowym odcinku ulicy (...) (droga jednokierunkowa) w połączeniu ze znacznym natężeniem ruchu sprawiają, że wszelkie miejsca parkingowe znajdujące się przy ulicy są ciągle zajęte. Twierdził, iż w związku z tym ustawił pojazd w taki sposób, aby nie tamował ruchu samochodowego, pieszego oraz rowerowego – w przeciwieństwie do innych pojazdów, które kierowcy pozostawili zaparkowane niedbale, na drodze rowerowej. P. G. podniósł, że pozostałe pojazdy, w jego ocenie nieprawidłowo zaparkowane, nie wzbudziły zainteresowania Straży Miejskiej. W ocenie obwinionego funkcjonariusze podejmujący wobec niego interwencję byli zainteresowani jedynie sprawnym przeprowadzeniem postępowania mandatowego, co w jego przypadku było o tyle ułatwione, że kierowca pojazdu znajdował się na miejscu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się głównie na zeznaniach świadka P. J., uznając je za znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności za zgodne ze zdjęciami dokumentującymi miejsce zdarzenia, których prawdziwość nie podlega kwestionowaniu. Sąd oparł się także na pozostałych dowodach w postaci notatek urzędowych, uznając rzetelność oraz prawidłowość ich sporządzenia.

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na oświadczeniach obwinionego zawartych w sprzeciwie od wyroku nakazowego jedynie w takim zakresie, w jakim nie kwestionuje on swojej obecności w miejscu wskazanym w zarzucie oraz faktu, iż w dn. 29 listopada 2014 r. prowadził samochód marki A. o numerze rejestracyjnym (...). W takim zakresie oświadczenia te nie są sprzeczne z pozostałymi dowodami w kwestiach faktycznych. Obwiniony w sprzeciwie od wyroku nakazowego w inny sposób dokonuje oceny okoliczności faktycznych, niż wynika to z pozostałych materiałów dowodowych, m.in. twierdził, iż ustawił samochód tak, że możliwy był przejazd rowerów drogą rowerową – w tym zakresie Sąd nie dał wiary jego oświadczeniom, bowiem jak wyraźnie wynika z dokumentacji fotograficznej, nie był możliwy przejazd rowerem przez ścieżkę rowerową – pojazd marki A. zajmował jej całą szerokość.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż obwiniony P. G. w dniu 29 listopada 2014 roku ok. godz. 11:00 w W. na ulicy (...) v/v nr (...), dokonał postoju pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) na drodze rowerowej i jednocześnie w strefie znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 informującą o odholowaniu nieprawidłowo pozostawionego pojazdu na koszt właściciela.

Art. 97 kw stanowi, że kto wykracza przeciwko innym przepisom o bezpieczeństwie lub o porządku ruchu na drogach publicznych, podlega karze grzywny do 3.000 złotych albo karze nagany. Art. 92 § 1 kw penalizuje zaś zachowanie polegające na niestosowaniu się przez sprawcę do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego

Przepisem związkowym dla cytowanego art. 97 kw, określającym w niniejszej sprawie naruszany przepis o porządku i bezpieczeństwie w ruchu drogowym jest art. 49 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku, Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.), stanowiący, że zabrania się zatrzymania pojazdu na drodze dla rowerów, pasie ruchu dla rowerów oraz w śluzie rowerowej, z wyjątkiem roweru.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wykazał, iż obwiniony P. G. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów opisanych w powołanych przepisach. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z dołączonych zdjęć oraz zeznań świadka P. J., bezspornie wynika, iż obwiniony dokonał nieprawidłowego postoju w miejscu opisanym w zarzucie. Pojazd został zatrzymany, na czas dłuższy niż jedna minuta, w przestrzeni pomiędzy liniami poziomymi wyznaczającymi granice drogi dla rowerów. Na fotografiach załączonych do akt sprawy wyraźnie widać, iż postój został dokonany na drodze dla rowerów w taki sposób, że rowerzyści potencjalnie korzystający z drogi byłiby zmuszeni do zjechania z niej, aby kontynuować jazdę. Trudno ocenić ten rodzaj usytuowania pojazdu obwinionego, za pozwalający w maksymalny sposób wykorzystać powierzchnię drogi dla rowerów. Ponadto P. G. jednocześnie zatrzymał pojazd w strefie znaku zakazu zatrzymywania się (znak B-36), co również wynika wprost z dokumentacji fotograficznej oraz zeznań P. J.. Należy przy tym zaznaczyć, iż czynność sprawcza sprowadzała się do jednego zachowania: P. G. dokonał aktu jednostkowego – zatrzymał prowadzony przez siebie pojazd w oznaczonym w przestrzeni miejscu, w którym zatrzymanie było zakazane z punktu widzenia oznakowania drogi oraz zasad ruchu drogowego. Obwiniony jednym zachowaniem wypełnił zatem znamiona dwóch wykroczeń opisanych w dwóch różnych przepisach ustawy Kodeks wykroczeń: art. 92 § 1 kw oraz art. 97 kw.

Argumentacja obwinionego zawarta w sprzeciwie od wyroku nakazowego nie zasługuje na uwzględnienie. Z punktu widzenia przepisów ruchu drogowego nieistotne jest, że silnik pojazdu prowadzonego przez P. G. był włączony zaś kierowca – w każdej chwili gotowy odjechać z miejsca zatrzymania pojazdu. Jak wynika z wyżej przytoczonych przepisów zabronione było bowiem zatrzymanie pojazdu – czy to w strefie znaku B-36 czy to na drodze dla rowerów. Zatrzymaniem jest zaś (art. 2 pkt 29 Ustawy Prawo o ruchu drogowym) unieruchomienie pojazdu niewynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwające nie dłużej niż 1 minutę oraz każde unieruchomienie pojazdu wynikające z tych warunków lub przepisów. Dla stwierdzenia, czy prowadzący pojazd dokonał jego zatrzymania irrelevantne jest zatem, czy silnik tego pojazdu był włączony oraz czy wewnątrz znajdował się jego kierowca. Również bezzasadny jest zarzut niewłaściwego oznakowania przedmiotowego odcinka ul. (...) i niewłaściwej, stwarzającej sposobność do popełniania wykroczeń organizacji ruchu. Kwestie takie jak oznakowanie przedmiotowego odcinka drogi, organizacja ruchu i sama zasadność ustawienia znaków drogowych w konkretnych przypadkach nie może być przedmiotem postępowania w sprawie o wykroczenie, w którym analizie podlega jedynie kwestia odpowiedzialności obwinionego w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu – jego zastosowanie się do obowiązującego prawa w kontekście okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie. Z tych samych względów nie jest istotne w niniejszej sprawie to, w jaki sposób były zaparkowane inne pojazdy przy ul. (...) oraz w jaki sposób zapadały decyzje strażników miejskich co do podejmowania interwencji wobec kierowców.

Należy także podnieść, iż nie można zgodzić się z tym, iż by to kierujący mogli sami oceniać sensowność oraz prawidłowość oznakowania czy organizacji ruchu, a uznawszy samodzielnie iż jest ona nieprawidłowa mogli wobec

tego nie stosować się do niej. Zastrzeżenia w tym przedmiocie należy zgłaszać do odpowiednich organów i instytucji, aby w ten sposób wpłynąć ewentualnie na ich zmianę, jeśli jest uzasadniona. Trzeba też zauważyć, że duża część, a nawet zdecydowana większość kierujących respektuje organizację ruchu, szukając często miejsca do zatrzymania, tak aby zaparkować w przeznaczonym do tego miejscu, nawet odległym od celu do którego zmierza kierowca. Nieuczciwe wobec tych kierujących, byłoby pozostawianie jako bezkarne podobnych do przedmiotowego naruszeń ustalonej organizacji ruchu.

Wobec powyższych ustaleń i rozważań należało stwierdzić, iż obwiniony P. G. jednym zachowaniem wyczerpał znamiona czynów opisanych w treści art. 92 § 1 kw oraz art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 11 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Rozważając odpowiedzialność wykroczeniową obwinionego, należało również ustalić czy zarzucany czyn został popełniony umyślnie czy w sposób nieumyślny, albowiem zgodnie z treścią art. 1 § 2 kodeksu wykroczeń, nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeśli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Wina natomiast może przybrać postać umyślną, gdy sprawca chce popełnienia czynu, bądź przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi – art. 6 § 1 kw. Postać nieumyślna – art. 6 § 2 kw, natomiast zachodzi, gdy sprawca nie mając zamiaru popełnienia wykroczenia popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach mimo że możliwość jego popełnienia przewidywał lub mógł przewidzieć, a zatem popełnia wykroczenie na skutek lekkomyślności lub niedbalstwa.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić, iż obwiniony umyślnie wypełnił znamiona zarzucanych mu czynów. Obwiniony musiał zdawać sobie sprawę, iż zatrzymuje on pojazd niezgodnie z przepisami. W ocenie Sądu sprzeczne z regułami logiki i doświadczenia życiowego byłoby przyjęcie - ocena, iż wynikające z materiału dowodowego miejsce postoju pojazdu jest prawidłowe, podkreślić bowiem należy, iż materiał dowodowy jasno wskazuje, iż zatrzymanie dokonane zostało w strefie znaku B-36 oraz na drodze dla rowerów.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 złotych Sąd miał na uwadze dyrektywy zawarte w treści art. 33 § 1 i 2 kw, którymi są: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień winy, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. W związku z tym, iż zachowanie obwinionego wypełniło znamiona opisane w dwóch przepisach ustawy, zgodnie z dyspozycją art. 9 § 1 kw sąd wymierzył karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, a więc na podstawie art. 92 § 1 kw.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd wymierzył karę we wskazanej wysokości. Stosownie do powyższego oraz zgodnie z treścią art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, zasądzono od obwinionego koszty postępowania, na które złożyły się 100 zł tytułem zryczałtowanej opłaty (zgodnie z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia - (Dz. U. z dnia 15.10.2001 r.) oraz 50 złotych tytułem opłaty od kary grzywny (art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, ze zm.).